

[Aksel Larsen.]

truffet, selv om regeringen skulle få folketingets godkendelse af sin hensigt om at søge optagelse i fællesmarkedet. Vi vil gå ud fra, at først og fremmest folketingets medlemmer, ja, for den sags skyld også de højtærede ministre, vil sætte sig virkelig ind i, hvad der står i traktaten om Det europæiske økonomiske Fællesskab, og hvad der kan udledes deraf, at man virkelig vil studere, hvilke følger en sådan orientering for Danmarks vedkommende kan få, og hvorledes det ville gå, hvis man ikke orienterede sig i den retning. Vi vil gå ud fra, at befolkningen, erhvervslivet og fagbevægelsen vil bruge den kommende tid — og jeg forstår, at man kan regne med en ret lang tid — til virkelig grundigt at overveje sagen, og i den forbindelse vil jeg tilføje, at det er i hvert fald en fordel, at dette her ikke kommer til at gå så stærkt, som dengang den daværende rigsdag, folketing og landsting tilsammen, på 36 timer påtog sig at afgøre, at Danmark skulle indmeldes i Atlantpagten.

Jeg må erkende, at jeg forstår ikke rigtigt — eller måske forstår jeg alt for godt, men det lyder ikke så pænt at sige det — hvorfor regeringen har valgt den formulering i sin erklæring, den har valgt, nemlig at den agter at optage forhandlinger om mulig tilslutning til fællesmarkedet. Det, der er sagen, er, at man pukker på den engelske regerings beslutning, som ikke var truffet, da den danske regerings erklæring blev udsendt, eller som i hvert fald ikke var konfirmeret af det engelske parlament, og den regeringsbeslutning går ikke ud på at optage forhandlinger; den engelske regerings beslutning går ud på at ansøge om optagelse i fællesmarkedet. Det er også det eneste, man kan gøre. I traktatens artikel 237 står der — med formandens tilladelse —:

„Enhver europæisk stat kan anmode om at blive medlem af fællesskabet. Den retter sin anmodning til rådet, som med enstemmighed træffer beslutning efter at have indhentet en udtalelse fra kommissionen.“

Der er altså ikke tale om, at man kan henvende sig og bede om at få forhandlinger. Man kan henvende sig og ansøge om optagelse, og så er det rigtigt, at når man har gjort det, optages der forhandlinger om

vilkårene for optagelse. Men må jeg så spørge: hvad skal det til, at man forsøger over for den danske befolkning at camouflere det, man virkelig vil gøre, nemlig ansøge om optagelse, ved at påstå, at man kun vil indlede forhandlinger? Jeg synes, man her skulle tale rent ud, og jeg synes også, man skulle tale rent ud i en anden henseende. Man skulle holde op med den snak om, at hermed skaber man et forenet Europa, og at de europæiske lande vil blive sluttet sammen, hvis det bliver til virkelighed med Englands og Danmarks og Norges og muligvis andre landes tilslutning til fællesmarkedet. Det burde være elementær geografi, i alt fald for medlemmerne af den høje regering og medlemmerne af det høje folketing, at Europa består af noget andet end Atlantpagtens medlemsstater. Det drejer sig om Vesteuropa, og når det er Vesteuropa, man tænker på, vil jeg foretrække, at man siger det rent ud; så ved folk i hvert fald, hvor de er henne.

Jeg synes også, man skulle tale rent ud om, hvad fællesmarkedet er. Man skal ikke, som den hidtidige offentlige debat unægtelig kan give indtryk af, lade nogen leve i den tro, at det hele kun drejer sig om økonomi og handelsforhold, om materielle leveforhold, beskæftigelsesgrad o. s. v. Det er imidlertid sådan, at tilhængerne af fællesmarkedet har ladet alt dette dominere. De har ikke, eller i meget ringe grad, talt om den politiske side af sagen, og dermed er det vel rimeligst at begynde med at tale om den økonomiske og handelspolitiske side.

Det har været anført, at tre fjerdedele af vor udenrigshandel er gået til de nuværende medlemsstater i fællesmarkedet plus England. Jeg skal ikke bestride denne måde at anvende statistik på og dens rigtighed, men jeg vil tillade mig at spørge, hvad man vil bevise dermed. Vil man dermed give indtryk af, at hvis Danmark ikke melder sig ind i fællesmarkedet, vil disse tre fjerdedele af vor eksport ikke kunne afsættes, så vil der overhovedet ikke være afsætningsmuligheder for dansk eksport til fællesmarkedets lande og til England? Det er dog gået sådan hidtil, at eksporten til fællesmarkedets lande endogså er vokset i den tid, det nuværende fællesmarked har eksisteret, og der er intet som helst, der tyder alvorligt på, at det skulle blive umuligt at afsætte